

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 188 (XXXII) — Nr. 745

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 17 august 2020

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 194 din 28 mai 2020 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 175 alin. (2) din Codul penal	2–7
Decizia nr. 553 din 7 iulie 2020 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 9 lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2013 privind taxele judiciare de timbru	7–9
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
1.631. — Ordin al ministrului transporturilor, infrastructurii și comunicațiilor pentru aprobarea Metodologiei privind evaluarea și monitorizarea organismelor de evaluare a conformității din domeniul feroviar.....	10–15

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 194**

din 28 mai 2020

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 175 alin. (2) din Codul penal

Valer Dorneanu	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Marian Enache	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Oana-Cristina Puică	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Dana-Cristina Bunea.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 175 alin. (2) din Codul penal, excepție ridicată de Răzvan Eugen Haritonovici în Dosarul nr. 61.261/3/2010 (2.740/2016) al Curții de Apel București — Secția I penală și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 2508D/2017.

2. La apelul nominal răspunde, pentru autorul excepției, apărătorul ales, doamna avocat Elena Radu, cu împuternicire avocațială depusă la dosar. Lipsesc celelalte părți, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul apărătorului autorului excepției de neconstituționalitate, care solicită admiterea acesteia. În acest sens, arată că Înalta Curte de Casație și Justiție, cu ocazia interpretărilor pe care le-a dat dispozițiilor art. 175 alin. (2) din Codul penal, a ajuns să legifereze prin includerea în categoria funcționarilor publici asimilați a majorității persoanelor care își desfășoară activitatea în mediul privat. Or, nu aceasta a fost intenția legiuitorului. Astfel, menționează că, potrivit Expunerii de motive a noului Cod penal, intenția legiuitorului a fost ca în categoria funcționarilor publici asimilați să fie incluse, pentru a li se aplica sancțiuni mai drastice în cazul săvârșirii unor infracțiuni de corupție sau de serviciu, numai persoanele care îndeplinesc toate condițiile prevăzute de textul de lege criticat, condiții care sunt cumulative, iar nu alternative. O dovadă o constituie faptul că actele normative care reglementează profesiile de notar și de executor judecătoresc — pe care legiuitorul le menționează în Expunerea de motive a noului Cod penal — conțin norme exprese în acest sens, fiecare dintre cele două profesii îndeplinind toate condițiile cumulative prevăzute de dispozițiile art. 175 alin. (2) din Codul penal. Nu aceeași este însă situația funcționarului bancar dintr-o bancă privată, deoarece nu există o lege care să reglementeze o asemenea profesie, funcționarul bancar nu este investit să îndeplinească un serviciu de interes public, nu emite acte de autoritate publică, iar în Clasificarea Ocupațiilor din România nu se regăsește o meserie sau o profesie cu această denumire. Mai mult, deși prevederile art. 117 alin. (3) din Constituție se referă la autorități publice care urmează să fie înființate în viitor, s-a ajuns să se considere că Banca Națională a României, care există încă din perioada în care era în vigoare Constituția din 1866, ar intra în categoria „autorităților publice” prevăzute de dispozițiile art. 116 și art. 117 din actuala

Constituție, ceea ce este în contradicție cu intenția legiuitorului constituant, care, dacă ar fi dorit ca Banca Națională a României, instituție deja înființată, să facă parte din categoria „autorităților publice”, ar fi indicat-o în mod expres în titlul III din Constituție. Cu toate acestea, Înalta Curte de Casație și Justiție a stabilit că funcționarul bancar este funcționar public asimilat, deși o astfel de categorie nu a fost avută în vedere de legiuitor, motiv pentru care solicită reconsiderarea jurisprudenței în materie a Curții Constituționale și admiterea excepției de neconstituționalitate, având în vedere argumentele expuse pe larg în notele scrise depuse la dosar.

4. Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, invocând, în acest sens, jurisprudența în materie a Curții Constituționale, și anume deciziile nr. 601 din 10 octombrie 2019 și nr. 661 din 29 octombrie 2019.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

5. Prin Încheierea din 14 septembrie 2017, pronunțată în Dosarul nr. 61.261/3/2010 (2.740/2016), **Curtea de Apel București — Secția I penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 175 alin. (2) din Codul penal.** Excepția a fost ridicată de Răzvan Eugen Haritonovici cu ocazia soluționării apelului într-o cauză penală în care inculpatul a fost condamnat în primă instanță pentru complicitate la săvârșirea infracțiunii de delapidare cu consecințe deosebit de grave, faptă prevăzută și pedepsită de dispozițiile art. 295 din Codul penal cu referire la prevederile art. 309 din același cod, săvârșită în concurs cu o altă infracțiune.

6. **În motivarea excepției de neconstituționalitate**, autorul acesteia susține, în esență, că dispozițiile art. 175 alin. (2) din Codul penal încalcă prevederile constituționale privind valorile supreme ale statului român, principiul separației și echilibrului puterilor în cadrul democrației constituționale, obligativitatea respectării Constituției, a supremației sale și a legilor, principiul neretroactivității legii, egalitatea în drepturi, legalitatea pedepsei și dreptul la apărare. În acest sens, arată că sintagmele „serviciu de interes public” și „autoritate publică” sunt lipsite de claritate și previzibilitate, întrucât nu sunt definite de Codul penal, ceea ce, în practică, determină aplicarea prin analogie a legii penale. Or, finalitatea aplicării prin analogie a înțeleșului noțiunii de „autoritate publică” prevăzută de art. 240 din Legea nr. 187/2012 (pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal) este în contradicție cu finalitatea urmărită de legiuitor odată cu introducerea noțiunii de „funcționar public asimilat” în legea penală și incriminarea faptelor săvârșite de acesta cu ocazia exercitării profesiei. În continuare, invocă jurisprudența Curții de Justiție a Uniunii Europene, a Curții Europene a Drepturilor Omului și a Curții Constituționale în materia clarității și previzibilității legii și a securității juridice. Consideră că lipsa de claritate și previzibilitate a sintagmelor anterior menționate reiese și din numărul mare de sesizări cu care a fost investită Înalta Curte de Casație și Justiție în vederea pronunțării unor hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept și care s-au concretizat în Decizia nr. 20 din 29 septembrie 2014,

Decizia nr. 26 din 3 decembrie 2014, Decizia nr. 8 din 15 martie 2017 și Decizia nr. 18 din 30 mai 2017. Susține că reglementarea lacunară, lipsită de claritate și previzibilitate, a dispozițiilor art. 175 alin. (2) din Codul penal permite includerea în categoria funcționarilor publici asimilați a unor persoane care își desfășoară activitatea în mediul privat și care nu au fost investite cu autoritate publică, cu consecința aplicării unor pedepse penale mai drastice decât cele prevăzute pentru funcționarii simpli, încălcându-se principiul proporționalității.

7. **Curtea de Apel București — Secția I penală** apreciază că excepția de neconstituționalitate este nefondată. Astfel, referitor la semnificația sintagmelor „serviciu de interes public” și „autoritate publică”, precizează că existența unor probleme de interpretare a legii este inerentă oricărui sistem de drept, deoarece, în mod inevitabil, normele juridice au un anumit grad de generalitate, iar interpretarea și aplicarea în concret a unui text de lege, inclusiv prin prisma doctrinei și a jurisprudenței în materie, constituie atributul suveran al instanței de judecată în procesul de înfăptuire a justiției. De altfel, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat, de exemplu, prin Hotărârea din 24 mai 2007, pronunțată în Cauza *Dragotoniu și Militaru-Pidhorni împotriva României*, că, din cauza principiului generalității legilor, conținutul acestora nu poate prezenta o precizie absolută. Una dintre tehnicile tip de reglementare constă în recurgerea mai degrabă la categorii generale decât la liste exhaustive. De asemenea, numeroase legi se folosesc de eficacitatea formulelor mai mult sau mai puțin vagi, pentru a evita o rigiditate excesivă și a se putea adapta la schimbările de situație. Interpretarea și aplicarea unor asemenea texte depind de practică. Funcția decizională acordată instanțelor de judecată servește tocmai pentru a îndepărta îndoielile ce ar putea exista în privința interpretării normelor, ținând cont de evoluțiile practicii, cu condiția ca rezultatul să fie coerent cu substanța infracțiunii și evident previzibil. În ceea ce privește pretinsa încălcare a prevederilor art. 16 din Constituție — prin aceea că persoane aflate în situații juridice identice pot fi încadrate sau nu în categoria funcționarilor publici asimilați, în funcție de interpretarea pe care o dau instanțele de judecată termenilor cuprinși în dispozițiile art. 175 alin. (2) din Codul penal, cu consecința aplicării sau nu a sancțiunilor penale incidente în materia răspunderii penale a funcționarilor publici — instanța de trimitere apreciază că existența acestui risc a fost înlăturată prin dezlegarea pe care instanța supremă a dat-o acestei chestiuni de drept prin Decizia nr. 18 din 30 mai 2017, care, potrivit prevederilor art. 477 alin. (3) din Codul de procedură penală, este obligatorie pentru instanțe. De asemenea, consideră că nu poate fi vorba nici de încălcarea prevederilor art. 15 alin. (2) din Constituție, întrucât reținerea incidenței dispozițiilor art. 175 alin. (2) din Codul penal urmează a se realiza numai în situația în care s-ar aprecia că prevederile Codului penal intrat în vigoare la data de 1 februarie 2014 reprezintă legea penală mai favorabilă, în ansamblul său, determinată potrivit dispozițiilor art. 5 din Codul penal, în interpretarea constatată a fi constituțională prin Decizia Curții Constituționale nr. 265 din 6 mai 2014.

8. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

9. **Guvernul** consideră că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 175 alin. (2) din Codul penal este neîntemeiată. Arată că textele constituționale invocate consacră principiul respectării obligatorii a legii, iar pentru a putea fi respectată de destinatarul său, legea trebuie să îndeplinească anumite cerințe de claritate și previzibilitate, astfel încât acești destinatari să își poată adapta în mod corespunzător conduita. În acest sens,

Curtea Constituțională a statuat, în mod constant, în jurisprudența sa că, de principiu, orice act normativ trebuie să îndeplinească anumite condiții calitative, printre acestea numărându-se previzibilitatea, ceea ce presupune că acesta trebuie să fie suficient de precis și de clar pentru a putea fi aplicat. Astfel, este necesară formularea cu o precizie suficientă a actului normativ pentru a permite persoanelor interesate — care pot apela, la nevoie, la sfatul unui specialist — să prevadă într-o măsură rezonabilă, în circumstanțele speței, consecințele care pot rezulta dintr-un act determinat (deciziile Curții Constituționale nr. 1 din 11 ianuarie 2012 și nr. 146 din 12 martie 2015). În același sens este și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului (Hotărârea din 15 noiembrie 1996, pronunțată în Cauza *Cantoni împotriva Franței*, paragraful 29, Hotărârea din 25 noiembrie 1996, pronunțată în Cauza *Wingrove împotriva Regatului Unit*, paragraful 40, Hotărârea din 4 mai 2000, pronunțată în Cauza *Rotaru împotriva României*, paragraful 55, Hotărârea din 9 noiembrie 2006, pronunțată în Cauza *Leempoel & S.A. ED. Ciné Revue împotriva Belgiei*, paragraful 59). Așa cum a arătat instanța de contencios constituțional, poate să fie dificil să se redacteze legi de o precizie totală și o anumită suplețe poate chiar să se dovedească de dorit (deciziile Curții Constituționale nr. 903 din 6 iulie 2010 și nr. 743 din 2 iunie 2011). Previzibilitatea și predictibilitatea unei norme presupun că destinatarul acesteia are reprezentarea aspectelor în funcție de care este obligat să își modeleze conduita. Textul art. 175 alin. (2) din Codul penal, prin formularea sa, lasă posibilitatea determinării persoanelor avute în vedere de acesta, oferind suficiente elemente de identificare, și anume exercitarea unui serviciu de interes public și investirea de către autoritățile publice, respectiv desfășurarea activității sub controlul ori supravegherea acestora. Astfel, Guvernul consideră că formularea dispozițiilor de lege criticate nu este de natură a afecta previzibilitatea normei penale, orice destinatar al acesteia putând să cunoască înțelesul incriminării și să-și adapteze conduita exigențelor legii.

10. **Avocatul Poporului** consideră că dispozițiile art. 175 alin. (2) din Codul penal sunt constituționale. În acest sens, citează din Decizia nr. 20 din 29 septembrie 2014 — referitoare la pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a modalității de interpretare a dispozițiilor art. 175 alin. (1) și (2) din Codul penal cu privire la funcționarii publici — prin care Înalta Curte de Casație și Justiție a apreciat că îndeplinirea condițiilor prevăzute de art. 175 alin. (2) din Codul penal trebuie analizată pentru fiecare categorie profesională, pornind de la normele speciale care îi reglementează statutul. În continuare, Avocatul Poporului arată că principiul legalității, statuat de prevederile art. 1 alin. (5) din Legea fundamentală, presupune existența unor norme de drept intern suficient de accesibile, precise și previzibile în aplicarea lor. Invocă și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului referitoare la prevederile art. 7 paragraful 1 privind legalitatea incriminării și a pedepsei din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale [Hotărârea din 15 noiembrie 1996, pronunțată în Cauza *Cantoni împotriva Franței*, paragraful 29, Hotărârea din 22 iunie 2000, pronunțată în Cauza *Coëme și alții împotriva Belgiei*, paragraful 145, Hotărârea din 7 februarie 2002, pronunțată în Cauza *E.K. împotriva Turciei*, paragraful 51, Hotărârea din 29 martie 2006, pronunțată în Cauza *Achour împotriva Franței*, paragrafele 41 și 42, Hotărârea din 24 mai 2007, pronunțată în Cauza *Dragotoniu și Militaru-Pidhorni împotriva României*, paragrafele 33 și 34, Hotărârea din 12 februarie 2008, pronunțată în Cauza *Kafkaris împotriva Ciprului*, paragraful 140, Hotărârea din 20 ianuarie 2009, pronunțată în Cauza *Sud Fondi srl și alții împotriva Italiei*, paragrafele 107 și 108, Hotărârea din 17 septembrie 2009,

pronunțată în Cauza *Scoppola împotriva Italiei* (nr. 2), paragrafele 93, 94 și 99, Hotărârea din 21 octombrie 2013, pronunțată în Cauza *Del Rio Prada împotriva Spaniei*, paragrafele 78, 79 și 91]. De asemenea, menționează deciziile Curții Constituționale nr. 2 din 15 ianuarie 2014 și nr. 176 din 18 iunie 2002, prin care instanța de contencios constituțional a reținut că noțiunea de funcționar public, conform legii penale, are un sens mai larg decât noțiunea utilizată în domeniul dreptului administrativ, atât datorită caracterului relațiilor sociale apărute prin incriminarea unor fapte socialmente periculoase, cât și faptului că exigențele de apărare a avutului și de promovare a intereselor colectivității impun o cât mai bună ocrotire prin mijloacele dreptului penal. Legea penală face trimitere la noțiunea de „autorități publice”, care, potrivit dispozițiilor titlului III din Constituție, are în sfera sa de cuprindere, pe lângă organele administrației publice (centrale de specialitate și locale), și Parlamentul, Președintele României, Guvernul, precum și autoritatea judecătorească (instanțele judecătorești, Ministerul Public și Consiliul Superior al Magistraturii). În ceea ce privește pretinsa încălcare a prevederilor art. 16 din Constituție, menționează că, potrivit jurisprudenței Curții Constituționale, principiul egalității cetățenilor în fața legii și a autorităților publice nu presupune uniformitate, așa încât, dacă la situații egale trebuie să corespundă un tratament egal, la situații diferite tratamentul juridic nu poate fi decât diferit. Violarea principiului egalității și nediscriminării există atunci când se aplică un tratament diferențiat unor cazuri egale, fără să existe o motivare obiectivă și rezonabilă sau dacă există o disproporție între scopul urmărit prin tratamentul inegal și mijloacele folosite. Inegalitatea care rezultă din diferența de situații poate justifica reguli distincte, în funcție de scopul legii. Or, în cazul de față, prevederile de lege criticate se aplică tuturor destinatarilor normei criticate, fără privilegii și fără discriminări (Decizia Plenului Curții Constituționale nr. 1 din 8 februarie 1994, Decizia nr. 107 din 13 iunie 2000, Decizia nr. 781 din 17 noiembrie 2015). De asemenea, face referire și la jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, care a statuat că o deosebire de tratament juridic este discriminatorie atunci când nu este justificată în mod obiectiv și rezonabil, aceasta însemnând că nu urmărește un scop legitim sau nu păstrează un raport rezonabil de proporționalitate între mijloacele folosite și obiectivul avut în vedere. În continuare, arată că Înalta Curte de Casație și Justiție, prin Decizia nr. 26 din 3 decembrie 2014, a dezlegat de principiu modalitatea de interpretare a dispozițiilor art. 175 din Codul penal, în sensul că funcționarul public, astfel cum este definit în cuprinsul art. 175 alin. (1) din Codul penal, poate exercita fie atribuții și responsabilități pentru realizarea prerogativelor puterii legislative, executive sau judecătorești, fie atribuții cu privire la realizarea obiectului de activitate al regiilor autonome, al altui operator economic sau al unei persoane juridice cu capital integral ori majoritar de stat, fie o funcție de demnitate publică sau o funcție publică de orice natură. Referitor la critica de neconstituționalitate raportată la prevederile art. 23 alin. (12) din Constituție, apreciază că dispozițiile art. 175 alin. (2) din Codul penal nu aduc atingere principiului constituțional potrivit căruia nicio pedeapsă nu poate fi stabilită sau aplicată decât în condițiile și în temeiul legii. În ceea ce privește pretinsa încălcare a prevederilor art. 24 din Constituție, susține că textul de lege criticat nu conține norme care, prin natura lor, ar îngreui posibilitatea persoanei de a se prevala de toate garanțiile dreptului la apărare în cadrul unui proces echitabil.

11. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, notele scrise depuse la dosar, susținerile autorului excepției, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

12. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

13. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 175 alin. (2) din Codul penal, având următorul cuprins: „(2) *De asemenea, este considerată funcționar public, în sensul legii penale, persoana care exercită un serviciu de interes public pentru care a fost investită de autoritățile publice sau care este supusă controlului ori supravegherii acestora cu privire la îndeplinirea respectivului serviciu public.*”

14. În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții de lege, autorul excepției invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 1 alin. (3) referitor la valorile supreme ale statului român, ale art. 1 alin. (4) privind principiul separației și echilibrului puterilor în cadrul democrației constituționale, ale art. 1 alin. (5), potrivit căruia respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor este obligatorie, ale art. 15 alin. (2), potrivit căruia legea dispune numai pentru viitor, cu excepția legii penale sau contravenționale mai favorabile, ale art. 16 privind egalitatea în drepturi, ale art. 23 alin. (12) referitor la legalitatea pedepsei și ale art. 24 privind dreptul la apărare.

15. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile art. 175 alin. (2) din Codul penal au mai fost supuse controlului de constituționalitate prin raportare la prevederile art. 1 alin. (5) și ale art. 23 alin. (12) din Constituție — invocate și în prezenta cauză — și față de critici similare. Astfel, prin Decizia nr. 781 din 5 decembrie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 184 din 28 februarie 2018, Curtea a respins, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate, reținând că noțiunea de „funcționar public” se află în strânsă corelație cu cea de „interes public”, ambele noțiuni urmărind satisfacerea trebuințelor de interes general, în baza prerogativelor constituționale, care fac să prevaleze interesul public față de cel privat, astfel că funcționarul public își desfășoară activitatea în scopul realizării interesului public și, ca atare, în exercitarea funcției, acesta are îndatorirea de a considera interesul public mai presus de interesul personal.

16. Prin decizia mai sus menționată, Curtea a reținut că funcționarul public asimilat, în înțelesul normei prevăzute la art. 175 alin. (2) din Codul penal, este persoana care exercită un serviciu de interes public pentru care a fost investită de autoritățile publice sau care este supusă controlului ori supravegherii acestora cu privire la îndeplinirea respectivului serviciu public. Așa cum a statuat Curtea în jurisprudența sa — și anume prin Decizia nr. 489 din 30 iunie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 661 din 29 august 2016, paragraful 75, și Decizia nr. 790 din 15 decembrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 168 din 8 martie 2017, paragraful 16 —, calitatea de funcționar public, în accepțiunea dispozițiilor art. 175 alin. (2) din Codul penal, implică întrunirea, în mod cumulativ, a două cerințe obligatorii, și anume persoana să exercite un serviciu de interes public (condiție comună) și, respectiv, persoana să fie investită cu îndeplinirea respectivului serviciu public de către o autoritate publică sau să exercite serviciul de interes public sub controlul ori supravegherea unei autorități publice (condiție alternativă). Prima cerință, și anume exercitarea unui serviciu de interes public, vizează sfera atribuțiilor persoanei. Analiza îndeplinirii

acestei cerințe se face ținând seama de definiția dată „serviciului public” în dreptul administrativ. În acest sens, dispozițiile art. 2 alin. (1) lit. m) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004 stabilesc că „serviciul public” reprezintă activitatea organizată sau, după caz, autorizată de o autoritate publică, în scopul satisfacerii unui interes legitim public. Această definiție presupune verificarea împrejurării dacă realizarea serviciului prestat urmărește satisfacerea unui interes general și dacă implică, în mod direct sau indirect, o autoritate publică. Noțiunea de „serviciu public” desemnează atât o formă de activitate prestată în folosul interesului public, cât și o subdiviziune a unei instituții din administrația internă împărțită pe secții, servicii etc. Din categoria serviciilor de interes public fac parte acele entități care, prin activitatea pe care o desfășoară, sunt chemate să satisfacă anumite interese generale ale membrilor societății.

17. Cu privire la cea de-a doua condiție, care privește relația persoanei care realizează serviciul public cu autoritățile publice, Curtea a constatat că aceasta este îndeplinită alternativ, dacă investirea pentru îndeplinirea serviciului s-a făcut de către o autoritate publică sau dacă activitatea persoanei este supusă controlului ori supravegherii unei autorități publice, indiferent de modalitatea de investire. Prin *investirea pentru realizarea unui serviciu public* se înțelege fie acordarea de către o autoritate a calității din care derivă obligația de a realiza respectivul serviciu, fie încredințarea realizării serviciului de interes public printr-o decizie a autorității. Condiția prevăzută de art. 175 alin. (2) din Codul penal este îndeplinită, așadar, numai atunci când o autoritate publică poate investi sau supraveghea/controla activitatea persoanei care exercită un serviciu public. Practic, funcționarul public trebuie să aibă o legătură cu autoritatea statală și, așa cum se menționează expres în Expunerea de motive la noul Cod penal, dispozițiile art. 175 alin. (2) „vizează acele persoane care, deși nu sunt propriu-zis funcționari, exercită atribute de autoritate publică ce le-au fost delegate printr-un act al autorității statale competente și sunt supuse controlului acesteia, ceea ce justifică asimilarea lor cu funcționarii”. Curtea a observat că, în Expunerea de motive a noului Cod penal, legiuitorul oferă două exemple de persoane care se încadrează în dispozițiile art. 175 alin. (2) din Codul penal, și anume notarii publici (Legea notarilor publici și a activității notariale nr. 36/1995) și executorii judecătorești (Legea nr. 188/2000 privind executorii judecătorești). Referindu-se la această categorie de persoane asimilate funcționarilor publici, legiuitorul precizează că, „deși aceste persoane nu sunt propriu-zis funcționari publici, ele exercită atribute de autoritate publică, ce le-au fost delegate printr-un act al autorității statale competente, și sunt supuse controlului acesteia”.

18. Prin Decizia nr. 781 din 5 decembrie 2017, citată anterior, Curtea a observat că, în accepțiunea dispozițiilor art. 175 alin. (2) din Codul penal, controlul ori supravegherea autorităților publice cu privire la îndeplinirea unui serviciu de interes public implică existența unor dispoziții legale care să concretizeze controlul ori supravegherea autorității publice. Totodată — așa cum a statuat Curtea prin considerentele deciziilor nr. 489 din 30 iunie 2016 și nr. 790 din 15 decembrie 2016, mai sus citate, în cadrul cărora s-a analizat incidența dispozițiilor art. 175 alin. (2) din Codul penal —, pentru ca o persoană să fie considerată funcționar public în sensul textului de lege menționat, este suficient ca aceasta să își desfășoare activitatea în cadrul unei persoane juridice al cărei obiect de activitate constă în prestarea unui serviciu de interes public și care este supusă controlului și supravegherii unei autorități publice, nefiind necesar ca pentru fiecare dintre aceste persoane să fie menționate, în cuprinsul actului normativ, dispoziții exprese prin care se exercită controlul sau supravegherea.

19. Referitor la noțiunea de „autoritate publică”, Curtea a constatat că aceasta este definită de dispozițiile interpretative ale art. 240 din Legea nr. 187/2012 (pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal), care vizează condițiile răspunderii penale a persoanei juridice, răspundere reglementată în art. 135 din Codul penal. Astfel, prevederile art. 240 din Legea nr. 187/2012 stabilesc că, „în aplicarea dispozițiilor art. 135 din Codul penal, prin autorități publice se înțelege autoritățile prevăzute în mod expres în titlul III, precum și la art. 140 și 142 din Constituția României, republicată”. În titlul III din Legea fundamentală, intitulat „Autoritățile publice”, se regăsesc capitolul I — „Parlamentul”, capitolul II — „Președintele României”, capitolul III — „Guvernul”, capitolul V — „Administrația publică” și capitolul VI — „Autoritatea judecătorească”. Capitolul V, consacrat administrației publice, cuprinde, la rândul său, secțiunea 1 — „Administrația publică centrală de specialitate” și secțiunea 2 — „Administrația publică locală”. Potrivit prevederilor art. 116 din Constituție, administrația publică centrală de specialitate este formată din organe centrale de specialitate subordonate — în care se includ, pe lângă ministere, și alte organe centrale — și organe centrale de specialitate autonome, care nu se află în raporturi de subordonare față de alte autorități publice. Conform doctrinei dreptului administrativ, autoritățile administrației publice sunt acele structuri organizaționale cu personalitate de drept public, ce se înființează și funcționează potrivit Constituției și legii, pentru organizarea executării și executarea în concret a legii. Așadar, prin sintagma „autorități publice” se înțelege totalitatea formelor structurale chemate să exercite prerogative de putere publică atât la nivelul statului, cât și la nivelul comunităților locale. Curtea a reținut că în acest sens sunt și Decizia nr. 20 din 29 septembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 766 din 22 octombrie 2014, și Decizia nr. 18 din 30 mai 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 545 din 11 iulie 2017, pronunțate de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, prin care aceasta a stabilit că expertul tehnic judiciar și, respectiv, funcționarul bancar, angajat al unei societăți bancare cu capital integral privat, autorizată și aflată sub supravegherea Băncii Naționale a României, sunt funcționari publici, în accepțiunea dispozițiilor art. 175 alin. (2) din Codul penal. De asemenea, Curtea a observat că, prin Decizia nr. 26 din 3 decembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 24 din 13 ianuarie 2015, și Decizia nr. 8 din 15 martie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 290 din 25 aprilie 2017, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală a statuat că atât medicul angajat cu contract de muncă într-o unitate spitalicească din sistemul public de sănătate, cât și profesorul din învățământul preuniversitar de stat au calitatea de funcționari publici, în accepțiunea dispozițiilor art. 175 alin. (1) lit. b) teza a II-a din Codul penal.

20. Tot prin Decizia nr. 781 din 5 decembrie 2017, anterior menționată, Curtea Constituțională a amintit și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului cu privire la art. 7 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, care a statuat că principiul legalității incriminării și pedepsei (*nullum crimen, nulla poena sine lege*) — pe lângă interzicerea, în mod special, a extinderii conținutului infracțiunilor existente asupra unor fapte care, anterior, nu constituiau infracțiuni —, instituie și cerința potrivit căreia legea trebuie să definească în mod clar infracțiunile și pedepsele aplicabile, această cerință fiind îndeplinită atunci când un justițiabil are posibilitatea de a cunoaște, din însuși textul normei juridice pertinente, la nevoie cu ajutorul interpretării acesteia de

către instanțe și în urma obținerii unei asistențe judiciare adecvate, care sunt actele și omisiunile ce pot angaja răspunderea sa penală și care este pedeapsa pe care o riscă în virtutea acestora. Totodată, Curtea de la Strasbourg a reținut că noțiunea de „drept” folosită la art. 7 corespunde celei de „lege” care apare în alte articole din Convenție și înglobează atât prevederile legale, cât și practica judiciară, presupunând cerințe calitative, îndeosebi cele ale accesibilității și previzibilității [Hotărârea din 15 noiembrie 1996, pronunțată în *Cauza Cantoni împotriva Franței*, paragraful 29, Hotărârea din 22 iunie 2000, pronunțată în *Cauza Coëme și alții împotriva Belgiei*, paragraful 145, Hotărârea din 7 februarie 2002, pronunțată în *Cauza E.K. împotriva Turciei*, paragraful 51, Hotărârea din 29 martie 2006, pronunțată în *Cauza Achour împotriva Franței*, paragrafele 41 și 42, Hotărârea din 24 mai 2007, pronunțată în *Cauza Dragotoni și Militaru-Pidhorni împotriva României*, paragrafele 33 și 34, Hotărârea din 12 februarie 2008, pronunțată în *Cauza Kafkaris împotriva Ciprului*, paragraful 140, Hotărârea din 20 ianuarie 2009, pronunțată în *Cauza Sud Fondi srl și alții împotriva Italiei*, paragrafele 107 și 108, Hotărârea din 17 septembrie 2009, pronunțată în *Cauza Scoppola împotriva Italiei (nr. 2)*, paragrafele 93, 94 și 99, Hotărârea din 21 octombrie 2013, pronunțată în *Cauza Del Rio Prada împotriva Spaniei*, paragrafele 78, 79 și 91].

21. Astfel, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a constatat că semnificația noțiunii de previzibilitate depinde într-o mare măsură de conținutul textului despre care este vorba și de domeniul pe care îl acoperă, precum și de numărul și de calitatea destinatarilor săi. Principiul previzibilității legii nu se opune ideii ca persoana în cauză să fie determinată să recurgă la îndrumări clarificatoare pentru a putea evalua, într-o măsură rezonabilă în circumstanțele cauzei, consecințele ce ar putea rezulta dintr-o anumită faptă. Este, în special, cazul profesioniștilor, care sunt obligați să dea dovadă de o mare prudență în exercitarea profesiei lor, motiv pentru care se așteaptă din partea lor să acorde o atenție specială evaluării riscurilor pe care aceasta le prezintă (*Cantoni*, paragraful 35, *Dragotoni și Militaru-Pidhorni împotriva României*, paragraful 35, *Sud Fondi srl și alții împotriva Italiei*, paragraful 109). Având în vedere principiul aplicabilității generale a legilor, Curtea de la Strasbourg a reținut că formularea acestora nu poate prezenta o precizie absolută. Una dintre tehnicile standard de reglementare constă în recurgerea mai degrabă la categorii generale decât la liste exhaustive. Astfel, numeroase legi folosesc, prin forța lucrurilor, formule mai mult sau mai puțin vagi, a căror interpretare și aplicare depind de practică. Oricât de clar ar fi redactată o normă juridică, în orice sistem de drept, există un element inevitabil de interpretare judiciară, inclusiv într-o normă de drept penal. Nevoia de elucidare a punctelor neclare și de adaptare la circumstanțele schimbătoare va exista întotdeauna. Din nou, deși certitudinea este extrem de dezirabilă, aceasta ar putea antrena o rigiditate excesivă, or, legea trebuie să fie capabilă să se adapteze schimbărilor de situație. Rolul decizional conferit instanțelor urmărește tocmai înlăturarea dubiilor ce persistă cu ocazia interpretării normelor, dezvoltarea progresivă a dreptului penal prin intermediul jurisprudenței ca izvor de drept fiind o componentă necesară și bine înrădăcinată în tradiția legală a statelor membre. Prin urmare, art. 7 paragraful 1 din Convenție nu poate fi interpretat ca interzicând clarificarea graduală a regulilor răspunderii penale pe calea interpretării judiciare de la un caz la altul, cu condiția ca rezultatul să fie coerent cu substanța infracțiunii și să fie în mod rezonabil previzibil (Hotărârea din 22 noiembrie 1995, pronunțată în *Cauza S.W. împotriva Regatului Unit*, paragraful 36, *Dragotoni și Militaru-Pidhorni împotriva României*,

paragrafele 36 și 37, *Kafkaris împotriva Ciprului*, paragraful 141, *Del Rio Prada împotriva Spaniei*, paragrafele 92 și 93).

22. Având în vedere cele arătate mai sus, prin Decizia nr. 781 din 5 decembrie 2017, citată anterior, Curtea a constatat că dispozițiile art. 175 alin. (2) din Codul penal nu sunt confuze, imprecise și imprevizibile, chiar dacă nu prevăd expres categoriile profesionale vizate, întrucât îndeplinirea condițiilor prevăzute de textul de lege criticat trebuie analizată pentru fiecare categorie profesională în concret, pornind de la normele speciale care îi reglementează statutul. Dispozițiile de lege criticate nu au o formulare neclară, ambiguă și imprevizibilă pentru un cetățean care nu dispune de pregătire juridică, ci, dimpotrivă, îndeplinesc cerințele de claritate, accesibilitate și previzibilitate a legii. În plus, destinatarii textului de lege criticat sunt persoane avizate și diligente, care au obligația de a rămâne la curent cu normele legale în materie.

23. Așadar, dispozițiile art. 175 alin. (2) din Codul penal nu aduc nicio atingere prevederilor constituționale ale art. 1 alin. (5), potrivit căruia respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor este obligatorie și nici celor ale art. 23 alin. (12) referitor la legalitatea pedepsei.

24. În același sens sunt și Decizia nr. 215 din 17 aprilie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 689 din 8 august 2018, Decizia nr. 270 din 23 aprilie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 835 din 15 octombrie 2019, și Decizia nr. 661 din 29 octombrie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 57 din 29 ianuarie 2020.

25. În ceea ce privește pretinsa încălcare a prevederilor art. 16 și ale art. 24 din Constituție, prin Decizia nr. 601 din 10 octombrie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 954 din 28 noiembrie 2019, Curtea a apreciat că dispozițiile de lege criticate se aplică în mod nediscriminatoriu tuturor persoanelor aflate în ipoteza normei și nu aduc atingere dreptului la apărare, garantat constituțional. Persoana care cade sub incidența normei are posibilitatea de a se prevala de toate garanțiile dreptului la apărare, inerente cadrului procesual în care se soluționează cauza.

26. Tot prin această ultimă decizie — referitor la critica potrivit căreia dispozițiile art. 175 alin. (2) din Codul penal încalcă prevederile art. 15 alin. (2) din Constituție, deoarece determină aplicarea retroactivă a legii penale noi mai nefavorabile, respectiv a noului Cod penal care a introdus categoria funcționarilor asimilați cu funcționarii publici, astfel încât s-ar ajunge la situația în care persoana cercetată, cu toate că nu avea calitatea de funcționar public la data săvârșirii faptei, să fie considerată conform noii legi penale drept funcționar public asimilat — Curtea a reținut că aspectul învederat reprezintă exclusiv o problemă de aplicare a legii, atribut care, prin excelență, ține de resortul instanțelor de drept comun, întrucât existența ori inexistența unei legi mai favorabile este determinată de instanță pe baza unor criterii identificate de aceasta de la caz la caz, ținând seama inclusiv de Decizia Curții Constituționale nr. 265 din 6 mai 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 372 din 20 mai 2014.

27. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, soluția de respingere, ca nefundată, a excepției de neconstituționalitate pronunțată de Curte prin deciziile mai sus menționate, precum și considerentele care au fundamentat această soluție își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

28. În fine, pentru motivele mai sus arătate, dispozițiile art. 175 alin. (2) din Codul penal nu aduc atingere nici prevederilor constituționale ale art. 1 alin. (3) referitor la valorile supreme ale statului român și ale art. 1 alin. (4) privind principiul separației și echilibrului puterilor în cadrul democrației constituționale.

29. Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Răzvan Eugen Haritonovici în Dosarul nr. 61.261/3/2010 (2.740/2016) al Curții de Apel București — Secția I penală și constată că dispozițiile art. 175 alin. (2) din Codul penal sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel București — Secția I penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 28 mai 2020.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,

Oana-Cristina Puică

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 553

din 7 iulie 2020

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 9 lit. a)
din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2013 privind taxele judiciare de timbru**

Valer Dorneanu	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Marian Enache	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Bianca Drăghici	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu Drăgănescu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 9 lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2013 privind taxele judiciare de timbru, excepție ridicată de Asociația de Locatari nr. 761 din Galați în Dosarul nr. 4.255/233/2016/a3 al Judecătoria Galați — Secția civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 684D/2018.

2. La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, ca neîntemeiată, având în vedere că în această materie există precedent constituțional și nu există temeiuri pentru reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

4. Prin Încheierea nr. 284 din 13 aprilie 2018, pronunțată în Dosarul nr. 4.255/233/2016/a3, **Judecătoria Galați — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 9 lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2013 privind taxele judiciare de timbru**. Excepția a fost ridicată de Asociația de Locatari nr. 761 din Galați într-o cauză având ca obiect soluționarea unei cereri privind reexaminarea taxei judiciare de timbru aferentă unei cereri de recuzare.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate autoarea acesteia susține, în esență, că o cerere de recuzare nu poate reprezenta decât un demers procedural disperat în exercitarea dreptului la apărare pe care o face partea interesată într-o procedură judiciară, în condițiile în care constată că drepturile și libertățile sale sunt vădit, sistematic și brutal nesocotite, astfel că principiul imparțialității judecătorului nu mai este respectat.

6. În acest context se afirmă că, în procedura cererii de reexaminare, condiția timbrării încalcă dreptul la apărare garantat prin Constituție, garanție care presupune exercitarea nestingherită a acestui drept, nu condiționarea acestuia de plata unei taxe.

7. În final, se susține că taxa judiciară de timbru impusă prin dispozițiile legale criticate nesocotește principiile constituționale prevăzute la art. 1 alin. (3) și (5) și art. 15 alin. (1), precum și prevederile art. 8 din Declarația Universală a Drepturilor Omului.

8. **Judecătoria Galați — Secția civilă** apreciază că excepția de neconstituționalitate formulată este neîntemeiată, întrucât taxarea cererii de recuzare cu 100 de lei nu contravine nici în fapt (prin quantum), dar nici în drept (prin limitarea intrinsecă a dreptului de petiționare) drepturilor fundamentale invocate de autoare. De asemenea se arată că, potrivit art. 45 alin. (1) lit. i) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2013, sumele achitate cu titlu de taxe judiciare de timbru se restituie, după caz, integral, parțial sau proporțional, la cererea petiționarului, în cazul în care participantul la proces care a fost recuzat se abține sau cererea de recuzare ori de strămutare a fost admisă.

9. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

10. **Avocatul Poporului** arată că își menține punctul de vedere formulat anterior în dosarele Curții Constituționale nr. 307D/2014, nr. 531D/2014, nr. 714/2014, nr. 816D/2014, nr. 922D/2014, nr. 1.451D/2015 și nr. 1.847D/2016 în care au fost pronunțate deciziile nr. 543/2014, nr. 573/2014, nr. 4/2015, nr. 680/2014, nr. 8/2015, nr. 221/2016 și nr. 48/2018, în sensul constituționalității dispozițiilor legale criticate. În acest sens apreciază că legiuitorul are deplina legitimitate constituțională de a impune taxe judiciare de timbru fixe sau calculate la valoare în funcție de obiectul litigiului. Având în vedere dispozițiile art. 42 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2013, orice persoană fizică, în situația în care nu poate face față cheltuielilor unui proces sau celor pe care le implică obținerea unor consultații juridice în vederea apărării unui drept sau interes legitim în justiție, fără a pune în pericol întreținerea sa ori a familiei sale, poate solicita ajutor public judiciar.

11. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, prevederile legale criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

12. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

13. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 9 lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2013 privind taxele judiciare de timbru, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 392 din 29 iunie 2013, având următorul cuprins: „*Următoarele cereri formulate în cursul procesului sau în legătură cu un proces se taxează astfel:*

a) *cereri de recuzare în materie civilă — pentru fiecare participant la proces — pentru care se solicită recuzarea — 100 lei;*”

14. În opinia autoarei excepției, dispozițiile legale criticate contravin prevederilor din Constituție cuprinse în art. 1 alin. (3) și (5) privind statul român, art. 11 referitor la dreptul internațional și dreptul intern, art. 15 alin. (1) potrivit căruia „*Cetățenii beneficiază de drepturile și de libertățile consacrate prin Constituție (...)*”, art. 16 privind egalitatea în drepturi, art. 20 referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului, art. 21 privind accesul liber la justiție, art. 24 alin. (1) referitor la dreptul la apărare și art. 148 privind integrarea în Uniunea Europeană.

15. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că dispozițiile legale criticate au mai fost supuse controlului de constituționalitate din perspectiva unor critici asemănătoare formulate de același autor, Curtea respingând excepția de neconstituționalitate, ca neîntemeiată, prin Decizia nr. 348 din 23 mai 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 940 din 22 noiembrie 2019, și Decizia nr. 266 din 23 aprilie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 579 din 16 iulie 2019.

16. Astfel, prevederile de lege criticate au mai făcut obiect al controlului Curții Constituționale, în acest sens fiind, spre exemplu, Decizia nr. 680 din 13 noiembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 943 din 23 decembrie 2014, Decizia nr. 743 din 16 decembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 114 din 12 februarie 2015, Decizia nr. 8 din 15 ianuarie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 113 din 12 februarie 2015, Decizia nr. 221 din 12 aprilie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 438 din 13 iunie 2016, Decizia nr. 48 din 1 februarie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 380 din 3 mai 2018, sau Decizia nr. 838 din 13 decembrie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 224 din 22 martie 2019, prin care instanța de contencios constituțional a reținut că nu se poate vorbi despre un quantum împovăraător al taxei judiciare de timbru, acesta fiind unul rezonabil, în quantum fix de 100 de lei, care nu este de natură a afecta justițiabilul din punct de vedere financiar, și a statuat că nu pot fi primite criticile referitoare la restricționarea accesului la justiție prin instituirea acestei taxe fixe, datorată de justițiabil în cazul depunerii unei cereri de recuzare a membrilor completului de judecată, în materie civilă.

17. Prin deciziile precitate, Curtea a reținut că accesul la justiție nu presupune gratuitatea actului de justiție și nici, implicit, realizarea unor drepturi pe cale judecătorească în mod gratuit, în cadrul mecanismului statului, funcția de restabilire a ordinii de drept, ce se realizează de către autoritatea judecătorească, fiind de fapt un serviciu public ale cărui costuri sunt suportate de la bugetul de stat. În consecință, legiuitorul este îndreptățit să instituie taxe judiciare de timbru pentru a nu se afecta bugetul de stat prin costurile procedurii judiciare deschise de părțile aflate în litigiu. Curtea a reținut, totodată, că art. 21 din Constituție nu instituie nicio interdicție cu privire la taxele judiciare de timbru, fiind legal și normal ca justițiabilii care trag un folos nemijlocit din activitatea desfășurată de autoritățile judecătorești să contribuie la acoperirea cheltuielilor acestora. Mai mult, în virtutea dispozițiilor constituționale ale art. 56 alin. (1), potrivit cărora „*Cetățenii au obligația să contribuie, prin impozite și prin taxe, la cheltuielile publice*”, plata taxelor și a impozitelor reprezintă o obligație constituțională a cetățenilor.

18. În jurisprudența sa, în materia taxelor judiciare de timbru, Curtea a subliniat că legiuitorul are deplina legitimitate constituțională de a impune taxe judiciare de timbru fixe sau calculate la valoare, în funcție de obiectul litigiului. Stabilirea modalității de plată a taxelor judiciare de timbru, precum și a cuantumului lor reprezintă însă o opțiune a legiuitorului, ce ține de politica legislativă fiscală (a se vedea Decizia nr. 109 din 6 martie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 291 din 22 aprilie 2014). Curtea a mai reținut că echivalentul taxelor judiciare de timbru este integrat în valoarea cheltuielilor stabilite de instanța de judecată prin hotărârea pe care o pronunță în cauză, plata acestora revenind părții care cade în pretenții (a se vedea Decizia nr. 112 din 24 februarie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 314 din 14 aprilie 2005).

19. În plus, Curtea a învederat faptul că, prin dispozițiile art. 42 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2013, legiuitorul a instituit posibilitatea instanței de judecată de a acorda scutiri, reduceri, eșalonări sau amânări pentru plata taxelor judiciare de timbru. Această reglementare vizează tocmai acele situații în care partea nu poate face față cheltuielilor unui proces din cauza lipsei mijloacelor materiale, constituind o garanție a liberului acces la justiție. Aprecierea legalității și a temeiniciei cererilor întemeiate pe dispozițiile mai sus citate se realizează de către instanța de judecată, în temeiul prerogativelor conferite de Constituție și legi, pe baza probelor care însoțesc aceste cereri.

20. De asemenea, pentru motivele arătate mai sus, Curtea a reținut că dispozițiile de lege criticate nu aduc atingere nici principiului privind universalitatea drepturilor, a libertăților și a îndatoririlor fundamentale, principiu consacrat de art. 15 din Constituție, și nici art. 8 din Declarația Universală a Drepturilor Omului.

21. Referitor la instituția recuzării, prin Decizia nr. 84 din 27 februarie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 560 din 4 iulie 2018, spre exemplu, Curtea a reținut faptul că recuzarea nu constituie o acțiune de sine stătătoare,

24. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Asociația de Locatari nr. 761 din Galați în Dosarul nr. 4.255/233/2016/a3 al Judecătorei Galați — Secția civilă și constată că dispozițiile art. 9 lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2013 privind taxele judiciare de timbru sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătorei Galați — Secția civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 7 iulie 2020.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Bianca Drăghici

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL TRANSPORTURILOR, INFRASTRUCTURII ȘI COMUNICAȚIILOR

ORDIN

pentru aprobarea Metodologiei privind evaluarea și monitorizarea organismelor de evaluare a conformității din domeniul feroviar

În temeiul prevederilor art. 14 alin. (8) și ale art. 26 alin. (3) din Hotărârea Guvernului nr. 108/2020 privind interoperabilitatea sistemului feroviar, precum și ale art. 9 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 90/2020 privind organizarea și funcționarea Ministerului Transporturilor, Infrastructurii și Comunicațiilor,

ministrul transporturilor, infrastructurii și comunicațiilor emite prezentul ordin.

Art. 1. — Se aprobă Metodologia privind evaluarea și monitorizarea organismelor de evaluare a conformității din domeniul feroviar, prevăzută în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Începând cu data intrării în vigoare a prezentului ordin se abrogă Ordinul ministrului transporturilor nr. 1.353/2017*) privind aprobarea procedurii de evaluare, monitorizare și notificare a organismelor notificate din domeniul feroviar.

Art. 3. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, și intră în vigoare la data publicării.

p. Ministrul transporturilor, infrastructurii și comunicațiilor,
Ionel Scioșteanu,
secretar de stat

București, 11 august 2020.
Nr. 1.631.

*) Ordinul ministrului transporturilor nr. 1.353/2017 nu a fost publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I.

ANEXĂ

METODOLOGIE

privind evaluarea și monitorizarea organismelor de evaluare a conformității din domeniul feroviar

CAPITOLUL I Dispoziții generale

Art. 1. — Prezenta metodologie stabilește cerințele privind evaluarea și monitorizarea de către Ministerul Transporturilor, Infrastructurii și Comunicațiilor a organismelor de evaluare a conformității, așa cum sunt definite la art. 2 pct. 19 din Hotărârea Guvernului nr. 108/2020 privind interoperabilitatea sistemului feroviar.

Art. 2. — (1) În vederea evaluării și monitorizării organismelor de evaluare a conformității și în conformitate cu prevederile art. 4 alin. (1) și (4) din Ordonanța Guvernului nr. 20/2010 privind stabilirea unor măsuri pentru aplicarea unitară a legislației Uniunii Europene care armonizează condițiile de comercializare a produselor, aprobată cu modificări prin Legea nr. 50/2015, cu modificările ulterioare, se constituie Comitetul de evaluare și monitorizare a organismelor de evaluare a conformității, denumit în continuare *Comitet*, structură fără personalitate juridică, aflată în coordonarea Direcției transport feroviar, denumită în continuare *Direcție*.

(2) Comitetul este constituit din 5 membri, după cum urmează:

- a) președinte;
- b) auditor-șef;
- c) auditor;
- d) expert;
- e) secretar.

(3) Membrii Comitetului trebuie să îndeplinească următoarele condiții:

- a) președinte:
  - este funcționar public în cadrul Direcției transport feroviar din cadrul Ministerului Transporturilor, Infrastructurii și Comunicațiilor;
  - este absolvent de studii superioare de lungă durată, finalizate cu obținerea unei diplome de licență sau echivalent;
- b) auditor-șef, auditor:
  - este funcționar sau angajat al Autorității de Siguranță Feroviară Română;
  - este absolvent de studii superioare de lungă durată, finalizate cu obținerea unei diplome de licență sau echivalent, în domeniul feroviar;

— are experiență în auditarea sistemelor de management de cel puțin 5 ani;
 — deține certificat care atestă calitatea de auditor extern, definit în conformitate cu SR EN 19011;

c) expert:

— este funcționar public în cadrul Direcției transport feroviar din cadrul Ministerului Transporturilor, Infrastructurii și Comunicațiilor;

— este absolvent de studii superioare de lungă durată, finalizate cu obținerea unei diplome de licență sau echivalent;

d) secretar:

— este funcționar al Direcției transport feroviar din cadrul Ministerului Transporturilor, Infrastructurii și Comunicațiilor;

— este absolvent de studii superioare de lungă durată, finalizate cu obținerea unei diplome de licență sau echivalent.

(4) Membrii Comitetului, precum și regulamentul de funcționare al acestuia se stabilesc prin ordin al ministrului transporturilor, infrastructurii și comunicațiilor.

(5) Comitetul analizează dosarul depus de solicitant, efectuează audituri planificate sau neplanificate la sediul/sediile solicitantului și ia decizia de acceptare sau de respingere a solicitării de evaluare în vederea notificării/desemnării. Rezultatul motivat al deciziei se comunică solicitantului.

(6) Comitetul efectuează cel puțin o dată pe an un audit de monitorizare a organismelor de evaluare a conformității, în baza unui program anual, aprobat de conducerea Ministerului Transporturilor, Infrastructurii și Comunicațiilor.

Art. 3. — (1) Comitetul, prin Direcție, transmite către conducerea Ministerului Transporturilor, Infrastructurii și Comunicațiilor, în vederea aprobării, propunerea motivată de acordare/neacordare a recunoașterii calității de organism de evaluare a conformității în vederea notificării și/sau desemnării, după caz.

(2) Ministerul Transporturilor, Infrastructurii și Comunicațiilor emite decizia finală în conformitate cu art. 8 alin. (9) și, după caz, notifică acest fapt Comisiei Europene și celorlalte state membre ale Uniunii Europene, folosind instrumentul de notificare electronică dezvoltat și gestionat de către Comisia Europeană.

Art. 4. — Procesul de evaluare a dosarului solicitantului nu poate depăși 3 luni de la data primirii notificării Comitetului de acceptare a dosarului.

CAPITOLUL II

Solicitarea evaluării organismelor de evaluare a conformității

Art. 5. — (1) Evaluarea efectuată de către Comitet va respecta principiile Deciziei nr. 156 din 27 iunie 2017 a Consiliului de administrație al Agenției Uniunii Europene pentru Căile Ferate, care adoptă dispozițiile privind auditarea organismelor notificate de evaluare a conformității în temeiul art. 34 alin. (3) din Regulamentul (UE) 2016/796 al Parlamentului European și al Consiliului din 11 mai 2016 privind Agenția Uniunii Europene pentru Căile Ferate și de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 881/2004.

(2) Pentru evaluarea efectuată în scopul recunoașterii în vederea notificării/desemnării în temeiul prevederilor din legislația relevantă, solicitantul trebuie să adreseze Direcției o cerere însoțită de dosarul cu documente specifice prevăzută la alin. (4), cerere în care va/vor fi specificat/specificate domeniul/domeniile pentru care se solicită evaluarea, stabilit în conformitate cu prevederile Hotărârii Guvernului nr. 108/2020 privind interoperabilitatea sistemului feroviar.

(3) Modelul-cadru al cererii de evaluare în scopul notificării este prevăzută în anexa nr. 1 la prezenta metodologie, iar modelul-cadru al cererii de evaluare în scopul desemnării este prevăzută în anexa nr. 2 la prezenta metodologie.

(4) Documentele specifice din dosarul prevăzută la alin. (2), care fac dovada îndeplinirii cerințelor și condițiilor care stau la baza evaluării în vederea recunoașterii, sunt următoarele:

a) copie a certificatului de înregistrare la registrul comerțului sau orice act juridic echivalent privind înființarea solicitantului;

b) dovezi privind implementarea de către solicitant a unui sistem de management, conform pct. 8 din SR EN ISO/CEI 17065;

c) prezentarea activității solicitantului din care să rezulte experiența și abilitățile acestuia în domeniul interoperabilității sistemului feroviar sau în domenii înrudite cu acest domeniu, inclusiv schema structurii organizatorice a organismului;

d) dovezi privind îndeplinirea cerințelor prevăzute în cuprinsul Hotărârii Guvernului nr. 108/2020 privind interoperabilitatea sistemului feroviar, inclusiv documentele utilizate la evaluarea conformității — manualul de management, regulamente, proceduri, instrucțiuni de lucru, care să respecte cerințele din standardele SR EN ISO/CEI 17065, SR EN ISO/CEI 17025, SR EN ISO/CEI 17021 și SR EN ISO/CEI 17020, astfel:

(i) pentru solicitanții calității de organism notificat de evaluare a conformității: art. 29—33 din Hotărârea Guvernului nr. 108/2020 privind interoperabilitatea sistemului feroviar;

(ii) pentru solicitanții calității de organism desemnat de evaluare a conformității cu normele naționale: art. 14 alin. (8) și art. 43 din Hotărârea Guvernului nr. 108/2020 privind interoperabilitatea sistemului feroviar;

e) o descriere a activităților de evaluare a conformității, cu precizarea specificațiilor tehnice de interoperabilitate și a modului sau modulelor de evaluare a conformității aplicabile produsului sau produselor pentru a căror evaluare a conformității organismul solicită evaluarea în scopul recunoașterii în vederea notificării și/sau desemnării;

f) contractul/contractele încheiate/încheiate pentru subcontractarea unor activități în legătura cu responsabilitățile pentru care solicită evaluarea în scopul recunoașterii în vederea notificării și/sau desemnării, în copie, dacă este cazul;

g) o declarație scrisă prin care solicitantul este de acord să pună la dispoziția Comitetului, la cerere, toate documentele și informațiile în legătură cu evaluările/verificările de conformitate ale produselor pentru care solicită evaluarea în scopul recunoașterii în vederea notificării și/sau desemnării.

(5) Solicitantul poate depune simultan ambele cereri prevăzute în anexa nr. 1 și anexa nr. 2 la prezenta metodologie și un singur dosar în cazul în care solicită dobândirea atât a calității de organism notificat, cât și a celei de organism desemnat.

(6) În situația de la alin. (5), dosarul va conține documentele necesare cererilor ambelor tipuri de organisme.

CAPITOLUL III

Etapele procesului de evaluare al organismelor de evaluare a conformității

Art. 6. — (1) Comitetul analizează solicitarea prin verificarea cererii și a documentelor specifice aferente și decide dacă solicitarea este sau nu acceptată în vederea continuării procesului de evaluare.

(2) În termen de maximum 14 zile lucrătoare de la primirea cererii și a dosarului cu documentele specifice menționate la art. 5 alin. (4), Comitetul va notifica solicitantului decizia de acceptare sau neacceptare a solicitării sau, după caz, va solicita completarea dosarului. În cazul neacceptării, Comitetul va înapoia solicitantului dosarul însoțit de decizia motivată.

(3) În cazul în care Comitetul constată că dosarul solicitantului nu conține toate documentele prevăzute la art. 5 alin. (4), dar îndeplinește cel puțin patru dintre condițiile

prevăzute, acesta va cere solicitantului, în scris, completarea dosarului. Documentele necesare completării trebuie transmise de către solicitant în termen de maximum 10 zile lucrătoare de la solicitarea acestora de către Comitet.

(4) În cazul în care dosarul depus nu conține documentele aferente a cel puțin patru dintre condițiile prevăzute la art. 5 alin. (4), precum și în cazul în care solicitantul nu îndeplinește condițiile de la alin. (3), dosarul este considerat neacceptat și returnat solicitantului.

(5) În situația menționată la alin. (3), decizia de acceptare sau neacceptare a dosarului se transmite solicitantului în termen de cel mult 10 zile lucrătoare de la primirea tuturor documentelor.

Art. 7. — (1) În termen de maximum 10 zile lucrătoare de la data transmiterii deciziei de acceptare a solicitării, Comitetul demarează evaluarea documentelor transmise de solicitant, acțiune care nu poate dura mai mult de 3 luni.

(2) Orice abatere din vina solicitantului de la termenele stabilite în prezenta metodologie, inclusiv perioadele afectate eliminării de către solicitant a neconformităților constatate în auditul efectuat conform art. 8 alin. (2), prelungesc perioada de evaluare stabilită conform art. 4 cu numărul de zile lucrătoare de întârziere și/sau de remediere a neconformităților.

Art. 8. — (1) Procesul de evaluare efectuat de către Comitet se compune din:

a) evaluarea documentelor specifice depuse conform art. 5 alin. (4);

b) efectuarea unui audit la fața locului.

(2) După finalizarea procesului de evaluare a documentelor specifice depuse conform art. 5 alin. (4) și art. 6 alin. (3), în situația în care documentele dovedesc conformitatea cu cerințele de evaluare, Comitetul notifică solicitantului decizia de efectuare a procesului de audit la fața locului.

(3) Auditul menționat la alin. (2) începe în termen de maximum 15 zile lucrătoare de la transmiterea către organism a acestei decizii și durează maximum 5 zile lucrătoare.

(4) La finalul acțiunii de audit menționat la alin. (2), Comitetul întocmește un raport de audit în conformitate cu Regulamentul de funcționare al Comitetului.

(5) Dacă auditul menționat la alin. (2) constată neconformități, solicitantul va transmite un plan de acțiuni corective, cu termene stabilite, în termen de maximum 15 zile lucrătoare de la întocmirea și luarea la cunoștință a raportului de audit menționat la alin. (4).

(6) Comitetul verifică eficacitatea acțiunilor întreprinse în vederea eliminării neconformităților, la termenele stabilite. Dacă este cazul, Comitetul va efectua acțiuni de audit de urmărire.

(7) Finalizarea acțiunii de evaluare se face de către Comitet prin elaborarea unui raport final de evaluare, în următoarele condiții:

a) în termen de maximum 10 zile lucrătoare de la elaborarea și semnarea raportului de audit menționat la alin. (4), în cazul în care auditul nu a semnalat neconformități;

b) în termen de maximum 10 zile lucrătoare de la data constatării eliminării neconformităților consemnate în raportul de audit menționat la alin. (4).

(8) Raportul final de evaluare menționat la alin. (7) va conține:

a) dovezi privind îndeplinirea/neîndeplinirea de către solicitant a condițiilor pentru recunoaștere în vederea notificării și/sau desemnării, după caz;

b) propunerea motivată de acordare/neacordare a recunoașterii în vederea notificării și/sau desemnării, după caz.

(9) Raportul final de evaluare va fi înaintat conducerii Ministerului Transporturilor, Infrastructurii și Comunicațiilor în vederea emiterii deciziei finale de acordare/neacordare a recunoașterii în vederea notificării și/sau desemnării, după caz.

(10) Decizia finală de acordare/neacordare a recunoașterii în vederea notificării și/sau desemnării, emisă de conducerea Ministerului Transporturilor, Infrastructurii și Comunicațiilor, va fi comunicată, în scris, solicitantului/Direcției afaceri europene și relații internaționale, în vederea transmiterii acesteia către Comisia Europeană, prin intermediul instrumentelor electronice puse la dispoziție de aceasta, după caz.

(11) Recunoașterea va fi acordată pentru o perioadă:

a) determinată, limitată la o perioadă de până la 3 ani, cu monitorizarea anuală sau ori de câte ori este cazul, efectuată de către Comitet în conformitate cu capitolul IV din prezenta metodologie, pentru organismele care sunt la prima solicitare de recunoaștere în vederea notificării și/sau desemnării, după caz;

b) nedeterminată, cu monitorizarea anuală sau ori de câte ori este cazul, efectuată de către Comitet în conformitate cu capitolul IV din prezenta metodologie, pentru organismele care au o activitate de evaluare a conformității de cel puțin 3 ani.

Art. 9. — (1) Organismul notificat poate emite certificate numai după ce i s-a comunicat numărul de identificare ca organism notificat, alocat de către Comisia Europeană.

(2) Organismul desemnat poate emite certificate numai după ce conducerea Ministerului Transporturilor, Infrastructurii și Comunicațiilor l-a recunoscut.

(3) Ministerul Transporturilor, Infrastructurii și Comunicațiilor publică pe pagina de internet proprie lista organismelor de evaluare a conformității notificate în conformitate cu prezenta metodologie, incluzând cel puțin denumirea organismului, datele de contact ale acestuia — adresă, telefon, fax, e-mail, numărul de identificare transmis de Comisia Europeană — dacă este cazul, specificațiile tehnice de interoperabilitate sau normele naționale tehnice de referință pentru care organismul este recunoscut a evalua conformitatea, precum și perioada pentru care a fost acordată recunoașterea.

CAPITOLUL IV

Monitorizarea organismelor de evaluare a conformității

Art. 10. — (1) Monitorizarea organismelor de evaluare a conformității se realizează de către Direcție prin Comitet, în baza programului de monitorizare anual prevăzut la art. 2 alin. (6).

(2) Monitorizarea efectuată de către Comitet va respecta Decizia nr. 156 din 27 iunie 2017 a Consiliului de Administrație al Agenției Uniunii Europene pentru Căile Ferate, care adoptă dispozițiile privind auditarea organismelor notificate de evaluare a conformității în temeiul art. 34 alin. (3) din Regulamentul (UE) 2016/796.

(3) În cazul în care organismul monitorizat deține atât calitatea de organism notificat, cât și pe cea de organism desemnat, Comitetul poate decide să efectueze un audit unic, monitorizând atât respectarea cerințelor și condițiilor aferente organismelor notificate, cât și a celor aferente organismelor desemnate.

Art. 11. — (1) Organismul de evaluare a conformității trebuie să îndeplinească în mod permanent cerințele și condițiile care au stat la baza deciziei de acordare a recunoașterii în scopul notificării și/sau desemnării.

(2) Orice modificare pe care organismul de evaluare a conformității intenționează să o aducă documentelor prevăzute la art. 5 alin. (4), precum și orice altă măsură pe care dorește să o implementeze și care ar putea afecta îndeplinirea cerințelor și respectarea condițiilor în legătură cu evaluarea și notificarea sau desemnarea trebuie aduse la cunoștința Comitetului cu cel puțin 30 de zile lucrătoare înainte de punerea în aplicare a modificării. Organismul va comunica totodată și data pentru punerea în aplicare a modificării.

(3) Comitetul va analiza impactul modificărilor menționate la alin. (2) asupra recunoașterii privind îndeplinirea de către organism a condițiilor pentru evaluare în scopul notificării și/sau desemnării.

(4) În situația în care modificările privesc documentele prevăzute la art. 5 alin. (4), organismul de evaluare a conformității va transmite Comitetului inclusiv documentele actualizate, în copie.

Art. 12. — În cazul existenței oricărei suspiciuni privind nerespectarea cerințelor care au stat la baza recunoașterii, organismul de evaluare a conformității va transmite, la solicitarea Comitetului, informațiile necesare pentru clarificarea situației apărute. Atunci când este cazul, Comitetul va efectua o evaluare neplanificată a organismului în cauză. Totodată, Comitetul poate întreprinde orice alte măsuri necesare pentru clarificarea situației.

Art. 13. — (1) În cazul în care, în cadrul procesului de monitorizare, Comitetul constată neconformități în legătură cu îndeplinirea cerințelor care au stat la baza recunoașterii, organismul de evaluare a conformității în cauză elaborează și transmite Comitetului, în vederea acceptării, în termen de maximum 10 zile lucrătoare, programul cu măsurile necesare și termenele propuse pentru eliminarea neconformităților.

(2) Comitetul analizează programul cu măsurile necesare și termenele propuse pentru eliminarea neconformităților și notifică organismului, în scris, acceptarea/neacceptarea motivată a acestora, în termen de maximum 10 zile lucrătoare de la data primirii programului nominalizat la alin. (1).

(3) În cazul neacceptării motivate, de către Comitet, a programului cu măsurile necesare și termenele propuse pentru eliminarea neconformităților, organismul va reveni asupra acestuia și va transmite Comitetului noul program în termen de maximum 10 zile lucrătoare de la data transmiterii notificării de neacceptare.

(4) În cazul în care, în termen de maximum 10 zile lucrătoare de la expirarea ultimului termen acceptat, Comitetul constată faptul că organismul de evaluare a conformității nu a transmis dovezile de eliminare a neconformităților, Comitetul propune conducerii Ministerului Transporturilor, Infrastructurii și Comunicațiilor restrângerea, suspendarea sau revocarea recunoașterii, după caz și retragerea notificării sau desemnării, în funcție de gravitatea neconformității.

Art. 14. — Organismul de evaluare a conformității este obligat să permită membrilor Comitetului accesul în incinta sediului organismului, accesul la documente și participarea la activitățile care privesc încercările și evaluările ce se realizează de către acesta în legătura cu obiectul notificării/desemnării.

Art. 15. — (1) Organismul de evaluare a conformității va transmite Comitetului, la cererea acestuia, copii ale rapoartelor de încercare și/sau ale certificatelor emise, refuzate sau retrase, după caz.

(2) În cazul retragerii certificatelor se vor transmite și motivele care au stat la baza acestor retrageri.

Art. 16. — Organismul de evaluare a conformității va transmite Comitetului, în fiecare an, până la data de 1 martie, un raport anual scris pentru anul precedent referitor la activitățile întreprinse în anul calendaristic anterior. Raportul anual va conține informații privind:

- a) activitățile de evaluare a conformității realizate;
- b) orice refuz, restricție, suspendare sau retragere a certificatelor, însoțite de motivarea acestora;
- c) apelurile și reclamațiile primite, inclusiv informații privind modul de rezolvare a acestora;
- d) dificultățile întâmpinate în realizarea sarcinilor și măsurile proprii întreprinse și/sau pe care le propune pentru îmbunătățirea activității;
- e) activitățile subcontractate, subcontractanții și măsurile întreprinse și/sau pe care le propune pentru îmbunătățirea acestor activități;
- f) cererile de informare cu privire la activitățile de evaluare a conformității desfășurate primite de la autoritățile de supraveghere a pieței;

g) participarea la activitatea de standardizare din domeniul în care a fost desemnat;

h) participarea la activitatea grupurilor organismelor notificate organizate la nivelul Comisiei Europene;

i) alte date solicitate de Comitet.

Art. 17. — Ca urmare a analizei raportului anual transmis de organismul de evaluare a conformității, Comitetul, până cel mai târziu la data de 30 iunie, efectuează acțiunea de audit în conformitate cu art. 2 alin (6).

CAPITOLUL V

Restrângerea, suspendarea și revocarea recunoașterii, retragerea notificării/desemnării

Art. 18. — (1) Comitetul propune restrângerea recunoașterii în cazul în care în activitatea de monitorizare se constată că unul dintre elementele constitutive de interoperabilitate care face obiectul declarației „CE” de conformitate sau de aptitudini de utilizare eliberate de organism și care a fost introdus pe piață nu mai respectă cerințele esențiale, imputabile organismului notificat sau, după caz, unul dintre produsele care face obiectul verificării conformității cu normele naționale nu mai respectă cerințele esențiale, imputabile organismului desemnat.

(2) Restrângerea recunoașterii în conformitate cu alin. (1) se aplică până la prezentarea de către organism a dovezilor privind eliminarea neconformităților care au condus la restrângere și a acceptării acestora de către Comitet.

Art. 19. — (1) Comitetul propune suspendarea recunoașterii organismelor de evaluare a conformității în următoarele cazuri:

a) atunci când, în activitatea de monitorizare, se constată neconformități de natură să afecteze activitatea de:

- (i) evaluare a conformității „CE” sau a aptitudinilor de utilizare pentru elementele constitutive de interoperabilitate și componentele acestora din cadrul subsistemelor structurale pentru care s-a solicitat recunoașterea în vederea notificării, numai în cazul organismelor notificate;
- (ii) aplicare a procedurii de verificare „CE” pentru subsistemele structurale, părțile acestora și vehiculele feroviare pentru care s-a solicitat recunoașterea în vederea notificării, numai în cazul organismelor notificate;
- (iii) aplicarea procedurii de verificare a conformității cu normele naționale, numai în cazul organismelor desemnate;

b) atunci când raportul prevăzut la art. 16 nu este prezentat Comitetului de către organismul de evaluare a conformității în termenul precizat.

(2) Suspendarea recunoașterii organismelor de evaluare a conformității în conformitate cu alin. (1) lit. a) se aplică până la prezentarea de către organism a dovezilor privind eliminarea neconformităților care au condus la suspendare și a acceptării acestora de către Comitet. Suspendarea recunoașterii în conformitate cu alin. (1) lit. b) se aplică până la prezentarea raportului.

Art. 20. — Revocarea recunoașterii organismelor de evaluare a conformității se propune de către Comitet în următoarele cazuri:

- a) în cazul în care în cursul activității de monitorizare se constată că organismul nu mai îndeplinește una dintre următoarele condiții care au stat la baza recunoașterii, respectiv:
  - (i) nu mai este înregistrat la registrul comerțului și/sau nu poate prezenta orice act juridic echivalent privind organizarea și funcționarea organismului;
  - (ii) nu mai poate prezenta dovezi privind desfășurarea activităților de evaluare a conformității pentru care a solicitat evaluarea pentru recunoaștere în scopul notificării sau desemnării, după caz;

- (iii) nu mai poate face dovada funcționării sistemului de management al calității;
- (iv) în termen de 3 luni de la data în care suspendarea recunoașterii a intervenit în conformitate cu art. 19;

b) în cazul în care Comitetul nu poate monitoriza organismul de evaluare a conformității potrivit programului de monitorizare anuală, stabilit conform art. 2 alin. (6), din motive imputabile acestuia din urmă.

Art. 21. — (1) Organismul de evaluare a conformității poate solicita Comitetului restrângerea, suspendarea ori revocarea recunoașterii cu minimum 3 luni înainte de încetarea activității.

(2) Comitetul notifică conducerii Ministerului Transporturilor, Infrastructurii și Comunicațiilor restrângerea, suspendarea ori revocarea recunoașterii, după caz.

(3) Conducerea Ministerului Transporturilor, Infrastructurii și Comunicațiilor ia decizia de restrângere, suspendare ori revocare a recunoașterii, după caz, pe care o aduce la cunoștința Comitetului. Comitetul notifică organismului această decizie.

(4) Decizia de restrângere, suspendare ori revocare a recunoașterii se comunică Comisiei Europene și se publică pe pagina de internet proprie a Ministerului Transporturilor, Infrastructurii și Comunicațiilor.

(5) Restrângerea, suspendarea sau retragerea notificării nu afectează rapoartele de încercări sau certificatele emise de către organismul de evaluare a conformității pe perioada deținerii recunoașterii.

CAPITOLUL VI

Tratarea contestațiilor și apelurilor

Art. 22. — (1) Decizia privind neacordarea sau restrângerea recunoașterii se poate contesta conform Legii contenciosului administrativ nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare.

(2) Comitetul sau conducerea Ministerului Transporturilor, Infrastructurii și Comunicațiilor, după caz, analizează contestațiile organismelor privind evaluarea, monitorizarea, restrângerea, suspendarea, revocarea recunoașterii ori notificării și/sau desemnării și solicită informațiile și documentele necesare pentru soluționarea acestora.

CAPITOLUL VII

Extinderea domeniului de recunoaștere și renotificarea

Art. 23. — (1) De fiecare dată când se solicită extinderea domeniului, pentru fiecare procedură de evaluare a conformității și pentru fiecare tip sau categorie de produse pentru care a fost notificat, organismul transmite Comitetului o cerere însoțită de un dosar cu documentele prevăzute la art. 5 alin. (4) lit. d), e) și g).

(2) În cazul în care evaluarea și notificarea/desemnarea au fost acordate pentru o perioadă determinată, la expirarea termenului de valabilitate a acesteia Comitetul va efectua o nouă evaluare în scopul recunoașterii în vederea notificării/desemnării organismului, urmând aceeași procedură ca și în cazul recunoașterii inițiale, dacă legislația aplicabilă nu a suferit modificări.

(3) Recunoașterea extinderii domeniului și renotificarea prevăzută la alin. (2) se notifică Comisiei Europene, de către Ministerul Transporturilor, Infrastructurii și Comunicațiilor.

Art. 24. — Anexele nr. 1 și 2 fac parte integrantă din prezenta metodologie.

*ANEXA Nr. 1
la metodologie*

Organism .....
(denumirea completă, adresa, telefon/fax, e-mail, codul unic de înregistrare, numărul de ordine în registrul comerțului)

Nr. .... /data .....¹

Nr. .... /data .....²

CERERE DE EVALUARE ÎN SCOPUL NOTIFICĂRII

— model —

Organismul .....³, având sediul în .....⁴, reprezentat prin director/președinte .....⁵, solicită Direcției transport feroviar din cadrul Ministerului Transporturilor, Infrastructurii și Comunicațiilor evaluarea în scopul notificării la Comisia Europeană ca organism de evaluare a conformității pentru aplicarea procedurii de evaluare a conformității „CE” pentru elementele constitutive de interoperabilitate și a procedurii de verificare „CE” pentru .....⁶ conform Directivei (UE) 2016/797 a Parlamentului European și a Consiliului din 11 mai 2016 privind interoperabilitatea sistemului feroviar în Uniunea Europeană (reformare), transpusă la nivel național prin Hotărârea Guvernului nr. 108/2020 privind interoperabilitatea sistemului feroviar, componente ale sistemului feroviar convențional care sunt conforme cu specificațiile tehnice de interoperabilitate (STI) .....⁷.

Anexăm prezentei cereri următoarele documente: .....⁸

Data.....

Director/Președinte,

.....⁹

¹ Numărul/data de înregistrare la solicitant.

² Numărul/data de înregistrare la direcție.

³ Denumirea completă a solicitantului.

⁴ Adresa completă, codul poștal.

⁵ Numele și prenumele; în cazul în care organigrama solicitantului stabilește o altă denumire a funcției conducătorului, aceasta va fi menționată.

⁶ Se va completa domeniul pentru care se solicită evaluarea în scopul notificării (subsisteme, procedură etc.).

⁷ Denumirea STI aplicabile pentru care se solicită aplicarea procedurilor.

⁸ Documentele necesare conform prevederilor art. 5 alin. (4) din metodologie.

⁹ Numele, prenumele, semnătura reprezentantului organismului și ștampila/sigiliul organismului, în cazul în care obligativitatea ștampilei/sigiliului este prevăzută de legislația în vigoare.

ANEXA Nr. 2
la metodologie

Organism .....
(denumirea completă, adresa, telefon/fax, e-mail, codul unic de înregistrare, numărul de ordine în registrul comerțului)

Nr. .... /data .....¹

Nr. .... /data .....²

CERERE DE EVALUARE ÎN SCOPUL DESEMNĂRII
— model —

Organismul .....³, având sediul în .....⁴, reprezentat prin director/președinte .....⁵, solicită Direcției transport feroviar din cadrul Ministerului Transporturilor, Infrastructurii și Comunicațiilor evaluarea în scopul desemnării ca organism de evaluare a conformității pentru aplicarea procedurii de evaluare a conformității subsistemelor cu normele naționale pentru .....⁶ conform Directivei (UE) 2016/797 a Parlamentului European și a Consiliului din 11 mai 2016 privind interoperabilitatea sistemului feroviar în Uniunea Europeană (reformare), transpusă la nivel național prin Hotărârea Guvernului nr. 108/2020 privind interoperabilitatea sistemului feroviar, componente ale sistemului feroviar convențional.

Anexăm prezentei cereri următoarele documente: .....⁷

Data .....

Director/Președinte,

.....⁸

¹ Numărul/data de înregistrare la solicitant.

² Numărul/data de înregistrare la direcție.

³ Denumirea completă a solicitantului.

⁴ Adresa completă, codul poștal.

⁵ Numele și prenumele; în cazul în care organigrama solicitantului stabilește o altă denumire a funcției conducătorului, aceasta va fi menționată.

⁶ Se va completa domeniul pentru care se solicită evaluarea în scopul desemnării (subsisteme, procedura, etc.).

⁷ Documentele necesare conform prevederilor art. 5 alin. (4) din metodologie.

⁸ Numele și prenumele, semnătura reprezentantului organismului și ștampila/sigiliul organismului în cazul în care obligativitatea ștampilei/sigiliului este prevăzută de legislația în vigoare.

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC

— Prețuri pentru anul 2020 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Valoare (TVA 5% inclus) — lei		
		12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	1.310	360	131
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	1.640		150
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	2.460		220
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	470		50
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	1.880		170
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	1.750		160
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	600		55
8.	Colecția Legislația României	500	130	
9.	Colecția Hotărâri ale Guvernului României	800		75

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC

— Prețuri pentru anul 2020 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	60	150	380	910	2.000	550	1.380	3.450	8.280	18.220
ExpertMO	100	250	630	1.510	3.320	1.000	2.500	6.250	15.000	33.000

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	70	180	450	1.080	2.380	650	1.630	4.080	9.790	21.540
ExpertMO	120	300	750	1.800	3.960	1.200	3.000	7.500	18.000	39.600

Colecția Monitorul Oficial în format electronic, oricare dintre părțile acestuia	70 lei/an
--	-----------

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica online comanda.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
 IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
 și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
 (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
 Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
 Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
 bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.73, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
 Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

